

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 14907-12-13 י.פ. נ' א.פ.

בפני כב' השופט אסף זגורי, סגן הנשיא

י.פ.

ע"י ב"כ עוה"ד יהושע רובין

התובע

נגד

א.פ.

ע"י ב"כ עוה"ד אנור עבדו

הנתבעת

פסק דין

על המדוכה:

האם יש לחייב הנתבעת לפצות בנוזיקין את התובע בגין תשלום מזונות קטין שהתברר שאינו בנו ובגין נזקים נפשיים?

א. טענות התובע:

1. בפניי תביעה נזיקית וכספית שהגיש התובע כנגד הנתבעת שהיא גרושתו ואם בנם המשותף א..

2. התובע טוען, כי במהלך נישואי הצדדים יצרה התובעת קשר רומנטי עם גבר ממקום עבודתה בשם א.נ. להלן "א." ("אותו אף אירחו הצדדים בביתם.

3. במהלך הנישואין של התובע והנתבעת נולד לנתבעת ילד נוסף ושמו ס. והוא יליד 2000 (להלן: "הקטין" או "ס."). אביו הביולוגי של הקטין, כך נודע בוודאות לפני כשנתיים מבדיקה גנטית בתיק קשור, הוא א. ולא התובע.

4. אלא שמיד עם לידתו ונוכח העובדה שאותה שעה הנתבעת הייתה נשואה לתובע, נרשם הקטין בכל הרישומים והפנקסים הרלבנטיים על שם התובע.

5. נישואי הצדדים הותרו על ידי כב' השופטת מרים רבס ביום 2002 ואף אושר ביניהם בו ביום הסכם גירושין שנכרת כעשרה חודשים קודם לכן (ביום 2002). במסגרת אותו הסכם גירושין הייתה התייחסות של הצדדים לשני הילדים כילדים משותפים לכל דבר ועניין הן בעניין אפטרופסותם, החזקתם ומשמורתם והן בעניין מזונותיהם. כך למשל, סוכם בין הצדדים, כי התובע דכאן יישא במזונות 2 הילדים בסך 1,200 ₪ בחודש (סעיף 9א להסכם הגירושין).

6. התובע טוען, כי הנתבעת נהגה כלפי ברשלנות והפרה חובות חקוקות כלפיו, עת פעלה על פי הסכם הגירושין תקופה ארוכה בת 13 שנים, שידלה אותו לחתום על הסכם הגירושין והוליכה אותו שולל בכך שגרמה לו לסבור, כי הקטין הינו בנו הביולוגי.

7. טוען התובע, כי נגרמו לו נזקים ממוניים בשל תשלומי המזונות בסך 90,400 ₪ (תשלום של 600 ₪ במכפלה של 13 שנים) כאשר לסכום זה יש להוסיף הפרשי ריבית והצמדה. כן טען, כי הוא סובל מנדודי שינה, נרדף על ידי מחשבות קשות, מתקשה להירדם בלילות, כי מצבו הנפשי הורע, נגרם לו צער רב בושט פנים ונזק בריאותי אותו העריך בכ-300,000 ₪. כן טען התובע לשיפוי בגין הוצאותיו המשפטיות.

8. לאור כל האמור לעיל עתר התובע לחייב הנתבעת לשלם לו פיצוי כולל בסך 440,000 ₪.

ב. הגנת הנתבעת:

9. הנתבעת טוענת, כי התובע אינו אומר אמת וכי הלכה למעשה, מאז לידת הקטין היה ידוע לו, כי היא הרתה לא. ולא ממנו. עוד טענה, כי כאשר הקטין נולד, ביקשה לרשום אבהות האב הביולוגי במשרד הפנים, אלא שהתובע היה זה שלא הסכים לכך והתעקש שהקטין יירשם על שמו.

10. אליבא דנתבעת, התובע מעולם לא התייחס אל הקטין כאל בנו וכך גם הקטין לא הכיר בתובע "כאביו". לשיטתה, התובע מעולם לא דאג לצרכיו של הקטין ואלה מולאו במלואם על ידי הנתבעת ובעלה הנוכחי בלבד.

11. ביחס להסכם הגירושין טוענת הנתבעת, כי התובע היה זה שעמד על כך שהקטין יירשם בהסכם הגירושין כאילו הוא בנו וזאת "כקלף מיקוח".

12. הנתבעת מכחישה, כי הסתירה דבר מה מהתובע או כי היא חבה לו פיצוי כלשהו.

13. הנתבעת טוענת, כי הלכה למעשה לא שילם התובע מזונות בגין הקטין (או בגין בנו) מאז הגירושין ועד הלום ועל כן, אין מקום להשיב כספים שכלל לא שולמו על ידו. הנתבעת הודתה ב-10 אישורים שצורפו לתביעה בכתב ידה והמעידים על קבלת כספים מצדה מהתובע אך טענה כי אין מדובר בתשלומי מזונות של הקטין. באשר ליתר האישורים "המודפסים" טענה כי זויפו על ידי התובע.

14. הנתבעת אף טוענת, כי לא פנתה מעולם למוסד לביטוח לאומי לבצע את הסכם הגירושין משמע, כי הדבר מעיד שלא רצתה מעולם בדמי מזונות מהתובע בגין הקטין.

15. לפיכך טוענת הנתבעת, כי יש לדחות התביעה באשר אין מדובר אלא בניסיון להתעשר שלא כדין ללא שיש בידי התובע עילת תביעה.

ג. **הקשיים העומדים בפני הצדדים ובית המשפט בדרך להכרעה:**

16. הקושי השיפוטי המשמעותי בפרשה שלפנינו נובע מכך שההכרעה היא בראש ובראשונה עובדתית והיא נסמכת על מיעוט עדויות ממקור ראשון שאינן אובייקטיביות (רק התובע העיד מטעם עצמו והנתבעת ובן זוגה העידו מטעמם).

שני הצדדים מסרו גרסאות קוטביות לחלוטין באשר לכל נסיבה עובדתית נשוא הסכסוך והמקרה :

התובע טוען, כי הושלה והוטעה על ידי הנתבעת מעל עשור בכל הנוגע לעובדה שהקטין אינו בנו ואילו הנתבעת טוענת, כי התובע ידע שהקטין אינו בנו כבר מלידתו ועד הלום.

התובע מבקש להסתמך על הסכם גירושין שממנו עולה לכאורה שהוא אבי הקטין והנתבעת טוענת שנאלצה להסכים לניסוח ההסכם על פי דרישת התובע שביקש לשמור לעצמו "קלף מיקוח" שמא היא תתבע מזונות הקטין בעתיד.

התובע טוען, כי שילם כל דמי המזונות שנקבעו בהסכם הגירושין עבור הקטין שאינו בנו ואילו הנתבעת העידה, כי לא קיבלה אגורה מהנתבע בגין דמי המזונות. שני הצדדים טוענים לזדון בהתנהלות הצד האחר וכל אחד מהם רואה עצמו כקרוב הנסיבות והתנהגות הצד האחר.

17. לשני הצדדים כשלים וקשיים בהוכחת עמדותיהם:

17.1. הקושי הגדול מצד התובע הוא בעילת התביעה המצומצמת ובשימוש בעוולות מסגרת מקום שיכול היה לעשות שימוש בעוולות פרטיקולריות; ראשית, התובע בחר "לשים את כל הביצים בסל אחד" והשליך כל יתרו על טענות בנוזיקין גרידא (רשלנות והפרת חובה חקוקה). בשעה שתביעתו נזיקית, כך נבחנת העילה אך גם ההגנות מפניה (לרבות חובת הקטנת נזק). כל זאת, בה בשעה שיכול היה התובע על נקלה לקבל סעדי התביעה, ללא צורך בהתמודדות עם הגנות מדיני הנוזיקין לו היה משתמש באופן מושכל ומפורש בעילות חוזיות ועשיית עושר שלא במשפט.

שנית, התובע נמנע מלתבוע הנתבעת בגין עוולת התרמית ותחת זאת ביקש לחייבה בגין הפרת חובה חקוקה כאשר החיקוק הוא מירמה כלשונו וכמוצאו בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

שלישית, התובע לא טען בכתב התביעה, טענה חוזית לפגם ברצון ולפיו חתם תחת הטעיה על הסכם הגירושין ועל כן ויתר על זכויותיו בדירה (לטובת האשה שמחזיקה בילדים המשותפים) וכי יש לבטל את ההסכם. הניסיון לטעון זאת כנזק בעדותו מהווה שינוי חזית אסור וממילא הדבר לא נתבע בכתב התביעה.

קושי רביעי וכללי מצד התובע הוא ראייתי, שעה שזולת עדותו שלו לא הובאו ראיות נוספות שיכול וחובה היה עליו להביא.

17.2. גם דרכה של הנתבעת בעתירת לדחות התביעה אינה פשוטה כלל ועיקר ; לנתבעת חובת זהירות מוגברת בנסיבות בהן ידעה מלכתחילה כי הקטין אינו בנו של התובע. הקושי הגדול מצד הנתבעת הוא בחוסר המעש המתמשך מצדה ; הנתבעת שקטה על שמריה שנים ארוכות לאחר גירושיה מהתובע ולא פעלה להסדיר עניין אבהות הקטין. הדבר עומד לה לרועץ פעמיים : פעם אחת, מבחינה משפטית, כל יום שלא פעלה לתקן העוול, התרשלה כלפי התובע. פעם שנייה, מבחינה ראייתית, ככל שלא עשתה דבר כך וחלפו להן העתים, גבר החשד, כי אכן השלתה התובע שהקטין הוא אכן בנו הביולוגי. קושי אחר הוא בקיומן של ראיות בכתב (כתובות וחתומות על ידה) המעידות, כי קיבלה כספים מהתובע במועדים שונים, כאשר בכתב ההגנה לא נמסר הסבר ראוי לאישורים אלו, בדיון קדם המשפט נמסר, כי מדובר בקבלות המעידות על תשלום הוצאות בריאות שיניים של הילד המשותף ואילו בעדויות מטעם הנתבעת הועלתה גרסה חדשה, כאילו מדובר בהחזר הלוואה.

ד. דיון משפטי:

18. כאמור, התביעה שבפניי היא תביעה בנוזיקין. כל עילותיה נזיקיות ואלו הן: רשלנות לפי סעיף 35 לפק' הנזיקין, הפרת חובה חקוקה (לפי סעיף 63 לפק' הנזיקין), כאשר החובות החקוקות הם סעיפים חיקוק עונשיים : סעיף 145 לחוק העונשין (קבלת דבר במרמה), סעיף 416 לחוק העונשין (תחבולה).

19. רשלנות:

19.1. באשר לטענה בדבר קיומה של רשלנות יאמר, כי בכדי שתקום חובה מכוח עוולה הרשלנות, לפי סעיפים 35 ו-36 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) (להלן - "פקודת הנזיקין") על התובע להוכיח את התגבשותם של יסודותיה ואלו הם הארבעה: 1. חובת זהירות; 2. התרשלות; 3. נזק; 4. קשר סיבתי בין הנזק לבין ההתרשלות (ראו: ע"א 6296/00 קיבוץ מלכיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 16,20 (2004)).

19.2. קיימות מספר גישות בפסיקה לניתוח היסוד של חובת הזהירות: הגישה האחת כוללת בחינה דו-שלבית של חובת זהירות מושגית וקונקרטית בהתאם למבחן הצפיות, ואילו הגישה האחרת מתמקדת בקיומם של יחסי קרבה בין המזיק לניזוק ובשיקולים נורמטיביים נוספים המצדיקים הטלת חובת זהירות. ראו: ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו(1) 113,122 (1982); ע"א 862/80 עיריית חדרה נ' זוהר, פ"ד לו(3) 757,768 (1983); ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' ג דון, פ"ד לט(1) 113,129-130 (1985); ע"א 2625/02 נחום נ' דורבאום, פ"ד נח(3) 408, 385 (2004); ע"א 10078/03 שתיל נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(1) 803 פסקאות 15-17, 30-31 לפסק דינו של השופט לוי המנוח (2007). בענייננו, אין אנו נדרשים להכריע בין הגישות, שכן בנסיבות דנן ניתן להניח, כמובן מאליו, כי מתקיימת חובת זהירות מושגית וקונקרטית, או יחסי קרבה בצירוף שיקולי מדיניות המצדיקים קביעה בדבר קיום חובת זהירות, ביחסים בין איש לאשתו; תמ"ש (י-ם) 22317-08-11 מ. ו. נ' צ. ש. ו. (21/04/2013, פורסם במאגרים); תמ"ש (קר') 48362-07-12 פלוני נ' פלונית (28/2/13, פורסם במאגרים); תמ"ש (ת"א) 24782/98 נ.ש נ' נ.י. (14/12/2008, פורסם במאגרים); (תמ"ש (י-ם) 18551/00 ק.ס. נ' ק.מ. (7/6/04, פורסם במאגרים)).

19.3. בוודאי שמתקיימת חובת זהירות בין בני זוג העורכים הסכם גירושין, כאשר אחד יודע שהקטין אינו בנו של האחר ומצהיר הלכה למעשה בהסכם, כי מדובר בבנו ועל יסוד הנחה זו עורכים הצדדים הסכם עם ויתורים והתחייבויות שונות (כגון מזונות אך גם ויתורים בעניין הדירה המשותפת).

19.4. באשר לנזק, ברי כי אם ייקבע שהתובע שילם דמי המזונות המוסכמים, הרי מדובר בנזק שעה שחיוב זה הופסק מיד עם היוודע שהקטין אינו בנו במסגרת תביעת האבהות.

19.5. בשאלת ההתרשלות נדרש דיון עובדתי וראייתי המכריע בין טענות הצדדים: טענת התובע, כי הנתבעת הוליכה אותו שולל ולא יידעה אותו כי הקטין אינו בנו לעומת טענת הנתבעת, כי התובע ידע על כך ואילץ אותה לחתום על ההסכם כמות שהוא, שאם לא כן לא היה מסכים להתגרש והיה מבקש משמורת ביחס לקטין.

20. הפרת חובות חקוקות:

20.1. סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] קובע:

"63. הפרת חובה חקוקה

(א) מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי כל חיקוק - למעט פקודה זו - והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק; אולם אין האדם האחר זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו.

(ב) לענין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסוג או הגדר שעמם נמנה אותו פלוני."

20.2. חמישה הם היסודות של העוולה בדבר הפרת חובה חקוקה:

א. החובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק.

ב. החיקוק נועד לטובתו של הניזוק.

ג. המזיק הפר את החובה המוטלת עליו.

ד. ההפרה גרמה לניזוק נזק.

ה. הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק אליו נתכוון החיקוק.

(ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לז(1) 113,

(139).

20.3. צודק ב"כ התובע בסיכומיו, כי אין כל מניעה לשאוב מתוך הוראות חוק העונשין חובות חקוקות כדי לבסס עליהן עוולה לפי סעיף 63 לפקודת הנזיקין (ע"א 245/81 סולטאן נ' סולטאן, פ"ד לח(3) 169 (1984).

20.4. לכאורה, אם ייקבע שאכן קיבלה הנתבעת דמי מזונות מהתובע, הרי שהתקיימו כל יסודות העוולה ומדוע אמרנו 'לכאורה'? משום שמקום שקיימת עוולה אחרת, בעלת אותה חובה, עוולה שהיא פרטנית, יהא זה שיקול שיצדיק דחיית התביעה בעילה של הפרת חובה חקוקה. בע"א 572/74 רויטמן נ' בנק המזרחי, פ"ד כט(2) 57 (1975), נדחתה תביעה בעילה של הפרת חובה חקוקה בשל עדות שקר. בין השיקולים שהביאו למסקנה, כי אין להכיר בתרופה נזיקית היתה קיומה של עוולה אחרת בעלת אותה חובה - עוולת הנגישה לפי סעיף 60 לפקודת הנזיקין - ומכאן שהסעד האזרחי מוגבל לעילת הנגישה בלבד.

20.5. במקרה שבפנינו, קיומה של עוולה אחרת בעלת אותה חובה, עוולת התרמית (סעיף 56 לפקודת הנזיקין), מביא אותנו למסקנה כי המחוקק לא התכוון לאפשר הפיכת עבירת קבלת דבר במרמה לעוולה נזיקית דרך סעיף 63 לפקודה.

21. הגנות :

21.1. פק' הנזיקין מגדירה בסעיף 64 את הדיבור "אשם" כך :
"אָשָׁם" הוא מעשהו או מחדלו של אדם, שהם עוולה לפי פקודה זו, או שהם עוולה כשיש בצדם נזק, או שהם התרשלות שהזיקה לעצמו, ורואים אדם כמי שגרם לנזק בְּאָשָׁמוֹ, אם היה האשם הסיבה או אחת הסיבות לנזק; אולם לא יראוהו כך אם נתקיימה אחת מאלה :

(1) הנזק נגרם על ידי מקרה טבעי בלתי-רגיל, שאדם סביר לא יכול היה לראותו מראש ואי-אפשר היה למנוע תוצאותיו אף בזהירות סבירה;
(2) אָשְמוּ של אדם אחר הוא שהיה הסיבה המכרעת לנזק;
(3) "...

21.2. סעיף 65 לפק' הנזיקין מאפשר פטור מחבות בפיצוי מקום שביית

המשפט מוצא שהתנהגות התובע היא זו שהביאה לידי האשם.

"נתבע שגרם לנזק באשמו, אלא שהתנהגותו של התובע היא שהביאה לידי האשם, רשאי בית המשפט לפטור אותו מחבותו לפצות את התובע או להקטין את הפיצויים ככל שביית המשפט יראה לצודק."

21.3. סעיף 68 לפק' הנזיקין דן בשאלת קיומו של "אשם תורם" וכך לשונו:

"(א) סבל אדם נזק, מקצתו עקב אשמו שלו ומקצתו עקב אשמו של אחר, לא תיכשל תביעת-פיצויים בעד הנזק מחמת אשמו של הניזוק, אלא שהפיצויים שייפרעו יופחתו בשיעור שביית המשפט ימצא לנכון ולצודק תוך התחשבות במידת-אחריותו של התובע לנזק; אולם האמור בזה אין כוחו יפה להכשיל הגנה הנובעת מחוזה, ואם חל על התביעה חוזה או דין המגבילים את החבות, לא ייפרע התובע פיצויים למעלה מן הגבול שנקבע כאמור.

(ב) הופחתו הפיצויים לפי סעיף-קטן (א), יקבע בית המשפט וירשום את סך כל הפיצויים שהתובע היה יכול להיפרע אילולא אשמו."

21.4. הגנה אחרת שעשויה להיות רלבנטית לענייננו באם ייקבע שהיה

לתובע חשד סביר שהקטין אינו בנו כבר בעת חתימת הסכם הגירושין

קבועה בסעיף 5 לפק' הנזיקין וזו לשונה:

"(א) בתובענה שהוגשה על עוולה תהא הגנה שהתובע ידע והעריך, או יש להניח שידע והעריך, את מצב

הדברים שגרמו לנזק וכי חשף עצמו או רכושו למצב

זה מרצונו.

(ב) ...

(ג) "...

ה. קביעת ממצאים עובדתיים:

22. בטרם דיון פרטני בניתוח העדויות ובשעה שמטעם התובע נמסרה רק עדותו מחוייב בית המשפט להזהיר עצמו מליתן פסק דין על יסוד עדותו היחידה של התובע שהוא כמובן בעל אינטרס בתביעה וזאת ככל שלא ימצא לה סיוע בשים לב למצוות המחוקק בסעיף 54 לפק' הראיות, [נוסח חדש] התשל"א - 1971.

23. כפי שמתרחש לא אחת, גם במקרה שלפני, סבורני כי האמת אינה מונחת במלואה בצד כזה או אחר ובחלק מהסוגיות נמסרו דיווחי אמת מטעם שני בעלי הדין ובחלק אחר, דיווחים כוזבים על ידי מי מהם.

24. התובע חשד שהוא אינו אביו הביולוגי של הקטין מאז הסכם הגירושין ו/או עזיבתו את הבית:

24.1. אקדים מסקנה לניתוח ואציין, כי המסקנה אליה מגיע בית המשפט מניתוח העדויות היא, כי בעת חתימת הסכם הגירושין בין הצדדים לא היה בקרבו של התובע בטחון מוחלט וודאי (כפי שיש לכל הורה ביחס להורותו הטבעית והביולוגית) כי הקטין הינו אכן בנו שלו. התובע סבר כי הקטין הינו בנו, ברם היו לו ספקות מאז היות הקטין בגיל הרך ולבטח עד לנקיטת ההליך בעניין האבהות, כי הוא אביו הביולוגי.

24.2. טענות התובע מעלות תהיות, לא רק בנושא המזונות אלא גם בנושא 'ההלם הרגשי' שהוא טוען לקיומו בעקבות גילוי העובדה שהקטין

אינו בנו הביולוגי. הגרסה שמוסר האב בעדותו אינה מתיישבת עם עדויות אחרות כפי שעוד יבואר ולא רק בית המשפט מוצא בה סתירות, כך גם העו"ס לסדרי דין שנדרשה לערוך תסקיר בתיק האבהות.

24.3. אפתח באופן בו גורמי המקצוע העריכו את גרסת התובע: בתסקיר מיום 24/12/12 נרשם, כי התובע אינו בטוח שהוא האב ועל כן וכדי לוודא ב-100% את עניין האבהות שלו ביקש לבצע בדיקה גנטית. הדברים מלמדים, כי נכון לשנת 2012 התובע לא היה בטוח שהוא אביו של הקטין וכך גם רשם בתביעת האבהות שלו. בית המשפט מתקשה לקבל טענות הנתבע כי תוצאות תביעת האבהות היוו הלם מבחינתו. לא בכדי לא העריך התובע בפני העו"ס קודם ביצוע הבדיקה הגנטית כי אם ימצא שהוא לא האב הביולוגי, הרי שיהיה המום. לדברי התובע באותו תסקיר אם ימצא שא. הוא אבי הקטין, הרי התוצאה תהיה שהוא יפסיק לזון את הקטין. הא ותו לא.

24.4. מדו"ח יחידת הסיוע שהוגש בתיק האבהות ביום 3/3/13 עלה, כי כל בעלי הדין מודעים לכך שישנם סודות במשפחה וכי הדבר אינו "בריא", ברם התובע הודיע מראש, כי אם בבדיקה גנטית ימצא שא. הוא אביו של ס. הדבר לא יפגע בקשר ביניהם (והוא הדין לעניין גישת א. אם ימצא בבדיקה הגנטית שהתובע הוא אבי הקטין).

24.5. בתביעה הנוכחית טען התובע, כי החשד כי אינו אבי הקטין החל מתעורר בקרבו רק כאשר נולד לנתבעת ובן זוגה ילד משותף (שון) אשר עלה, כי הוא דומה דמיון רב לקטין - ס. (סעיפים 6-7 לתצהיר התובע). עם זאת הוא היה בתחושה, כי מאז לידת הקטין היה בטוח שהוא אבי הקטין (סעיף 9 לכתב התביעה). טענה זו של הנתבע נסתרה על ידי עדותו עת אמר בחקירה הנגדית דברים שונים:

"ש. מתי לראשונה חשת וראית שהילד הזה לא שלך.
ת. לראשונה בדיוק לא יכול לדייק. היה לי תחושה
וחשש אבל ברגע שהיא נכנס להריון, עם הילד המשותף

שלהם, ירד לי קצת, כי היא באה לבד אלי ואמרה לי "אנחנו מביאים ילד, אתה לא רוצה" אז ירד לי החשש לתקופה מסוימת, אבל עברו שנים והתגלה שהם דומים. עד שיום אחד אמרו לי "איפה אתה, לאן אתה מסתכל?" (עמ' עמ' 11 שורות 15 - 19 לפרוטוקול).

24.6. כן יש לקחת בחשבון העובדה שמאז לידת הקטין ועד לגירושי הצדדים (כשנתיים לאחר לידתו), לא טרח התובע לעדכן דבר הלידה של הקטין בספח תעודת הזהות. ומדוע הדבר עומד לו לתובע לרועץ מבחינת מהימנות דבריו? משום שהתובע מעיד כי מתקופת הגירושין ואילך נדרש לפנות לרשויות המס בתחשיבים שונים (נקודת זיכוי נוספת, ציון עובדת תשלום המזונות וכו'). רוצה לומר, כי סוגיית צירוף הקטין לתעודת הזהות של הנתבע הייתה עניין חשוב מבחינתו בפן הכלכלי ובכל זאת הוא נמנע תקופה ארוכה מלעשות כן (עמ' 13 שורה 8 ואילך לפרוטוקול)

24.7. ועוד יש להתחשב בנסיבות עזיבת התובע את דירת הצדדים, הדבר אירע לאחר שא. הבטיח לו שאין בינו לבין הנתבעת קשר רומנטי והתובע "תפס אותם יחד". כן יש לזכור, כי בעת שהנתבעת הרתה עם הקטין, א. גר באותה דירה עם הצדדים וקיים קשרים אינטימיים אם הנתבעת. ועוד נוסף, כי התובע לא הכחיש דברי הנתבעת בעדותה, כי מי שהלך עמה לבדיקות בהריון היה א. ולא הוא. מי שהלך לטיפת חלב כאשר הקטין נולד היה זה א. ולא הוא. הדבר בהחלט מלמד על כך שלתובע חייבת הייתה להידלק "נורה אדומה" והיא אכן בהקה וגרמה לו לספקות שקיננו בו אך פחתו כאשר הנתבעת וא. הביאו לעולם ילד משותף.

24.8. המסקנה מכל האמור לעיל הינה, כי התובע סבר שהקטין ס. הינו בנו, אך לא היה משוכנע בכך ב-100% והיו לו ספקות בסוגייה זו לכל הפחות במועד עריכת הסכם הגירושין.

25. **הסכם הגירושין:**

25.1. לשני הצדדים גרסאות שונות מדוע הסכימו והצהירו בהסכם הגירושין, כי הקטין הוא בנם המשותף ולא ציינו הספקות שהיו להם בסוגייה. כאמור, התובע טוען, כי כלל לא ידע אותה עת שהקטין אינו שלו ולא היו לו ספקות בעניין בעוד הנתבעת טוענת, כי התובע סחט אותה ודרש לכלול הקטין בהסכם תחת שמו "כקלף מיקוח".

25.2. בהקשר זה, אני מעדיף באופן חלקי את עמדת התובע על פני עמדת הנתבעת. טענת הנתבעת, בדבר "קלף מיקוח" הינה על גבול האבסורד. לדבריה, התובע חשש מתביעת מזונות עתידית ולכן רצה לציין בהסכם הגירושין דבר היות הקטין בנו, כך שאם תוגש בעתיד תביעה כנגדו, יטען שאינו מסכים שבנו יחיה עם גבר זר וינהל הליכי משמורת. הטענה אבסורדית משום, שאין קשר בין עובדת חייהם של הנתבעת והקטין עם גבר זר לו נישאה הנתבעת בינתיים לבין סוגיית המשמורת.

25.3. זאת ועוד, קבלת טענת הנתבעת משמעותה, שהתובע תכנן כמעט מאז לידת הקטין להישאר אביו הרשום בכל המוסדות ובמרשם האוכלוסין ורק לקראת הגיעו לגיל 12 לחשוף את האמת ובכך לפגוע קשות בקטין והכל כדי לזכות בפיצוי כספי. אין בידי לקבל טיעון מופרך זה.

25.4. נראה איפוא, כי מדובר בטענה שממש הומצאה לצורך ההליך הנוכחי. בית המשפט סבור, כי אדם שיודע או חושש שהקטין אינו בנו, "לא ירה לעצמו ברגל" ויציין בהסכם גירושין שהוא אבי הקטין והוא חב במזונותיו אלא יעלה זאת בפני בית המשפט או במסגרת הסכם הגירושין. ההסכם כמות שהוא תומך בטענת התובע, כי סבר שהקטין ס. הוא בנו הביולוגי (גם אם היו לו ספקות כאמור ולכן אמרתי כי אני מבכר באופן חלקי את גרסת התובע).

26. תשלומי המזונות - מה הוכח?

26.1. התובע טוען, כי שילם דמי מזונות, ברם אין בידו אישורים ואסמכתאות לביצוע מלוא התשלומים. אפתח ואומר, כי נכון הייתי

להסתפק אף באישורים נסיבתיים מצד התובע המעידים על התשלום כמו העברה בנקאית, או משיכת כספים מחשבון הבנק אך התובע לא המציא ולו דף חשבון אחד לרפואה שיכול לתמוך בטענותיו, כי שילם מדי חודש בחודשו במזומן את דמי המזונות. נזכיר, התובע שכיר ולא עצמאי המגלגל כספים במזומן. בנוסף, התובע טען כי בשנים האחרונות, שילם את דמי המזונות מדי שנה מראש במלואם בסכומים של 7,200 ₪ מראש. חייבת הייתה להיות אסמכתא בכתב למשיכת כספים כאמור, אפילו אם העביר אותם התובע במזומן לנתבעת כטענתו. כפועל יוצא ולאור סתירות נוספות, לא ניתן לקבל גרסת התובע במלואה בהקשר זה

26.2. סעיף 80 סיפא לחוק הפרוצדורה האזרחית העותומני קובע כדלקמן:

"תביעות הנוגעות לכל מיני התחייבויות, הסכמים, שותפות, קבלנות או הלוואה, שמקובל ונהוג לקבוע במסמכים והעולות על אלף גרוש, צריכות להיות מוכחות במסמך. טענה הנטענת נגד מסמך הנוגע לעניינים האמורים, אפילו אם איננה עולה על אלף גרוש, צריכה להיות מוכחת על-ידי מסמך או על-ידי הודאתו או פנקסו של הנטען".

26.3. בתביעה הנוכחית טוען התובע, כי עמד בהתחייבות נשוא הסכם הגירושין ושילם דמי מזונות. טענות אלה צריכות הוכחה במסמך מקום שאין הודאה של הנתבעת. בהקשר זה אין די שמצוין בתסקיר הסעד, כי התובע משלם דמי מזונות עבור הקטין (שעה שמדובר היה בטענה מפי התובע בפני העו"ס). נדרש לצורך ההליך כאן אישור בכתב המעיד על משיכה, תשלום או מסירת הכספים לנתבעת.

26.4. כאמור, התובע טוען כי שילם דמי המזונות במזומן מדי חודש בחודשו כאשר החיוב עמד על 1,200 ₪ (עבור שני הילדים) וכאשר ירד החיוב ל-600 ₪ בחודש (עם בגירותו הבן המשותף), החל לשלם לפחות משנת 2004 תשלומי מזונות לשנה מראש:

"ש. זה לא מעיד שאתה כל חודש בחודשו שילמת

ת. כל חודש בחודשו אני שילמתי ובגלל זה היא חתמה לי באותו רגע.

לשאלת בית המשפט

ש. למה מחקת "הילדים המשותפים"
ת. כי בשביל האישור הייתי צריך את הילד הקטן ולא את הילד הגדול. אני מצטער שמחקתי ולא הבאתי ממנה עוד אישור. היא ישנה, אחרי עבודה, לא רציתי להפריע. היא לקחה ממנה כסף עבור שנה ולא ראיתי אותה. שילמתי את הכסף במזומן.

ש. מה זאת אומרת?

ת. 7,200 ₪ הייתה מקבלת עבור הקטן כל שנה. כשהיה 1,200 ₪ לא ביקשה ממני כל שנה לשלם. כל חודש הייתי נותן לה. **אפשר לבדוק בבנק בתקופה של 2004 ו2006 שבתאריך מסוים, הייתי לוקח מהחשבון שלי סכום מכובד כדי לתת לה. אפשר לראות את זה בבנק.**

ש. מתי התחלת לשלם 7,200 ₪?

ת. אחרי שהיא ביקשה ממני, כמה פעמים, לשלם לה עבור שנה מראש, על הילד הקטן, ביקשה ממני לשלם עבור שנה את הסכום הזה. בגלל שהיו לה הוצאות ולא יודע מה אז נתתי לה כמה פעמים ובשבילי זה היה נוח, כדי לא לרוץ אחריה. גם בשבילה היה מצוין. לקחת פעם בשנה סכום.

ש. כמה פעמים שילמת 7,200 ש"ח

ת. אני חושב שלוש פעמים אם לא ארבע פעמים. גם בשנה האחרונה נתתי לה 2,000 ₪ ביקשתי אישורים, אז ביקשו ממני כל שלושה חודשים, ביקשתי שתיתן לי אישורים שהיא קיבלה 600 ₪, היא הביא ונתתי לה עוד 2,000 ₪ אחרי זה ואמרתי שאני אתן לה את הסכום עבור שנה בתנאי שתחתום שאין לה טענות לגבי מזונות, היא

אמרה שהיא צריכה להתייעץ עם עורך דין. (עמ' 8-9 לפרוטוקול)

26.5. כאמור, התובע לא המציא אישורים בנקאיים המעידים על משיכות כספים בסכומים גבוהים כפי שהוא מעיד שיכול היה להביא והדבר עומד לו לרועץ בנסיבות.

26.6. בנוסף, התובע העיד על עצמו כי עשה שימוש מרובה באישור חתום שנמסר לו על ידי הנתבעת ואשר הודפס על ידו. באישור המודפס נרשם, כי הנתבעת מצהירה שהיא מקבלת דמי מזונות מהתובע עבור הילד המשותף. לא נרשם מהו סכום המזונות ולא נרשם תאריך כלשהו. כאשר הוגש המסמך המקורי הופיעו בו מחיקות "טיפקס" כאשר במקור היו שני תאריכים: 19/12/2007 היה התאריך שהודפס בצד שמאל למעלה ואילו 1/11/2010 היה התאריך שנכתב בכתב יד בצד שמאל למטה וגם הוא נמחק.

26.7. הנתבע הודה מעל דוכן העדים, כי לא פעל כשורה עת ביצע המחיקות האמורות ואלה היו דבריו:

"ש. אתה הבאת לי בבוקר את המסמך שאני מראה לך,

שלפי בקשתי היא ביקשה את המקור. אני מבקש

שתסביר לבית המשפט, מה קורה עם המסמך הזה?

ת. זה משנת 2007, אני הדפסתי במחשב את המסמך

הזה, חתמתי עליו, ובאתי אליה שהיא תחתום לי גם

שאני משלם לה מזונות במשך כל התקופה, שכל מי

שמעוניין שידע שהיא מקבלת דמי מזונות

ש. למה עשית את זה?

ת. כדי לקבל נקודת זיכוי במס הכנסה.

ש. מה קרה בהמשך עם המסמך?

ת. בהמשך, כדי לא להפריע ולא לבקש ממנה את

האישור כל הזמן, אז אני מחקתי את התאריך,

מלמעלה, שהיה מודפס אז, זה חתימה שלה ואפשר

לבדוק את זה, זה כתב יד שלה ושלי, ואני שיניתי את

התאריכים כדי לא לבקש אישור ממנה כל הזמן ואלו המסמכים שאני צירפתי לעדות ראשית שלי.

ש. ומסמכים אחרים אין לך

ת. אין. לא שמרתי מסמכים כי לא חשבתי שאני הולך לתבוע. אני נתתי את המסמך במקור למס הכנסה.

ש. החתימה שם שלה?

ת. אני נשבע באמי ובילדים שלי.

ש. איך יודעים שזה לא בשביל חודש אחד

ת. זה לא בשביל חודש אחד. היא מצהירה שהיא מקבלת ממני מזונות וזה לכל מי שמעוניין. אני שילמתי כל השנים כל הזמן. וגם הרבה פעמים עבור שנה קדימה, לפי בקשתה.

ש. למה מחקת את התאריך?

ב"כ התובע: כדי שישתמש בזה לפעמים הבאות." (עמ')

8 שורות 31-9)

26.8 יש לראות בחומרה העובדה שהתובע ביקש להיבנות בתביעה זו על זיוף של אותו אישור בכתב שניתן על ידי הנתבעת פעם אחת (האישור המודפס - "נספח ב"). אילו היה מדובר בשימוש לצרכי מס הכנסה ובהסכמת הנתבעת ניחא, אך כאשר התובע טוען בניגוד לטענת הנתבעת, כי שילם דמי מזונות באופן קבוע, ולשם כך ובמסגרת תביעה נזיקית זו, מציג את אותו אישור מודפס וחד פעמי שנמסר לו כאשר בכל פעם רושם הוא תאריך אחר על גבי המסמך, יש לראות זאת בחומרה רבה.

26.9 בנוסף, טיעונו של התובע כי הכין המסמך המודפס ומחק תאריכים כדי לעשות בכך שימוש לפעמים נוספות מול מס הכנסה וכדי לא להטריד את הנתבעת אינו מתיישב עם העובדה שהתובע עצמו צירף אישורים בכתב ידה של הנתבעת, כי קיבלה מהתובע 600 ₪ ומדובר על כשמונה אישורים בשנים 2011 - 2012. אם לא חפץ התובע להטריד הנתבעת בין 2007 לבין 2010 (התאריכים שנרשמו על גבי

האישור המודפס המקורי), מדוע היה צריך להטריד הנתבעת ולקבל
אישורים בכתב בשנים 2011 ו-2012?

26.10. בנוסף, לא הוברר מדוע האישורים בכתב יד של הנתבעת הם
אישורים חודשיים ביחס ל-600 ₪ ולא אישורים שנתיים בגין 7,200
₪ בשנה ויש לזכור כי התובע העיד שלפחות 3-4 פעמים שילם
תשלומי מזונות לתקופה של שנה מראש. כיצד ביקש אישור על סך
600 ₪ אך לא אישור על 7,200 ₪ ?

26.11. לאור כל האמור לעיל, אינני מקבל גרסת התובע, כי שילם דמי
המזונות לשנה מראש או כי שילם את כל דמי המזונות. לצורך הסעד
המבוקש על ידו בתביעה זו, יתחשב בית המשפט אך ורק באישורים
בכתב ידה של הנתבעת המעידים על קבלת 600 ₪ מהתובע.

26.12. אציין מנגד, כי גרסתה של הנתבעת לעניין מסירת האישורים בכתב
ידה יותר מתמוהה ויש לגביה מספר סתירות. אמנם ניתן היה לקבל
ולו בדוחק הטענה שהתובעת הסכימה לסייע לנתבע מול רשויות המס
ולאשר בחתימתה באופן חד פעמי (האישור המודפס), כי היא מקבלת
דמי מזונות. אך הנתבעת לא הסתפקה בטיעון זה ובמסגרת ישיבת
קדם המשפט טען בא כוחה, כי מדובר בהחזר כספים בגין טיפולי
שיניים של הבן המשותף ולא בגין הקטין ואילו בעדותה בפניי היום,
טענה הנתבעת טענה חדשה לחלוטין שלא העלתה אף בתצהירה, כי
למעשה אישרה באישורים בכתב ידה שהתובע החזיר לה כספים
אחרים שהיא העבירה לו. טענתה זו של הנתבעת (עמ' 19 שורה 32,
עמ' 20 שורה 1) פשוט אינה יכולה להתקבל. אביא עדות הנתבעת
בהקשר זה כעת:

”ש. איך מתיישב התאריך שאת מודה בכל שאת
כתבת, 27/4/11, למשל, עם הטענה שלך שזה טפול
שיניים לילד כאשר היה בן 11 או 12.
ת. בכלל אין קשר למה שרשמתי פה ומה שאמרת. כי
הוא ביקש שאתן לו כמה טפסים כי הוא רצה
לקבל זיכוי במס הכנסה. הוא התקשר ואמר שיש

לו בעיות במס הכנסה שהוא עבד והוא צריך לקבל
כסף כי עבד 2 עבודות ולא שילם מס הכנסה.

ש. בן כמה היה הבן המשותף א. בשנת 2011?

ת. 20 שנה.

ש. איך יכול להיות שאת נותנת קבלות על רופא
שיניים בגיל 21 כאשר הילד היה בן 11 כשהוא
קיבל את הטיפול

ת. אם אדם לא שילם כלום וצריך עזרה לילד, הוא
עכשיו בן 24 ואמרת שהוא לא גר אצלי, הוא גר
אצלי ואני עוזרת לו. והאב יכול לעזור לבן שלו.
כשהיו לו בעיות במס הכנסה באמת לא היינו
בסכסוך אלא היינו בסדר. ואם אחד עוזר לשני
כאשר משהו קורה, הוא התקשר ואמר שהוא
רוצה שאני אעזור לו כי יש בעיות במס הכנסה.
אמרתי לו שהחברה שלו תעזור לו, הוא אמר שהיא
עוזרת לבד לעצמה. ככה היה. אחרי שהוא ביקש
כסף אמר שהוא יכול להחזיר לי, אבל זה לא בגלל
מזונות.

ש. זה הגיוני שאחרי 11 שנה את תיתני מסמכים על
רופא שיניים?

ת. איפה כתוב שזה רופא שיניים? לא רשום שם רופא
שיניים.

ש. אבל את אמרת שזה רופא שיניים

ת. מה שאתה מראה לי זה לא עבור רופא שיניים.

ש. אני מפנה אותך לעמוד 2 לפרוטוקול. בא כוחך
אומר בשורה 18 "יש 3 או 4 כאלה ויש בכתב יד,
שאלו תשלומים שהוא השתתף עבור טיפול
שיניים" אז מה את אומרת שזה לא טיפול שיניים.

ת. אתה רוצה להלחיץ אותי. מה רע בזה שהוא עוזר
לילד? אפילו אם הוא בן 21, או 24 אני עוזרת לו,
הם גרים אצלי ואני עוזרת כמה שאני יכולה." (עמ' 17)

18 שורה 25 עד עמ' 19 שורה 17)

ובמקום אחר העידה :

"לשאלת בית המשפט

ש. האישורים בכתב ידך, זה עבור מה?

ת. עבור כסף שהיה חייב לי. כי מתי שהיו לו בעיות

במס הכנסה

ש. על מה חייב לך?

ת. הוא אמר לי "תני לי טפסים שאני נתתי לך, אבל

אם אפשר תירשמי.."

ש. על מה היה חייב לך?

ת. אני נתתי לו מתי שהיו לו בעיות במס הכנסה,

בתקופה הזאת הייתה לו בעיה גם בבית.

ש. אבל אמרת שקיבלת כסף

ת. כן. כשאני קיבלתי הוא רצה אישור שהחזיר לי

כסף.

ש. מה זאת אומרת החזיר לך כסף?

ת. כסף שאני נתתי לו

ש. הבאת לו הלוואה?

ת. לא הלוואה. היו לו בעיות בבית ומס הכנסה.

ש. אז כמה נתת לו?

ת. 6,000 ש"ח

ש. מתי?

ת. לא זוכרת בדיוק. לא רוצה להגיד סתם.

ש. אבל זה לא רשום בתצהיר שלך. " (עמ' 19 שורה 20 עד עמ' 20

שורה 3)

26.13. הגרסה שהעלתה הנתבעת אינה הגיונית גם לאור העדות של הנתבעת

להיעדר קשר עם התובע לאחר הגירושין ולאור עדות התובע על כעסו

כלפי הנתבעת, מה גם שהפרידה ביניהם נעשתה בצל העובדה שהיא

קיימה יחסים עם אחר.

26.14. לאור כל האמור לעיל, אני רואה לנכון לקבוע, כי הוכח בפני שהתובע שילם דמי מזונות בסך כ-6,000 ₪ בסה"כ (בשנים 2011-2012) לפי האישורים החתומים שצורפו לתצהיר.

27. נזק נפשי לתובע:

27.1. התביעה הנאמדת על סך 440,000 ₪ מורכבת מ-300,000 ₪ פיצוי בגין עוגמת הנפש. אלא שהתובע לא הצטייד בחוות דעת רפואית והסתפק בצירוף שני אישורים רפואיים משנת 2012.

27.2. התובע הודיע בכתב התביעה, כי ישקול להגיש חוות דעת מומחה לעניין נכותו או לעתור לכך אך לא הוגשה חוות דעת או בקשת מינוי מומחה. בעדותו טען כי הדבר כרוך היה בהוצאות כספיות ולכן לא עתר. טיעון זה אין לקבל ודומני, כי גם התובע מודע לכך שלא נגרמה לו נכות נפשית בגין האירוע.

27.3. ברי, כי לא עלה בידי התובע להוכיח נכות או נזקים נפשיים הפוגעים בתפקוד. גם תלונותיו בפני הרופא והיעדר טיפול רגשי לאחר פסק הדין בתביעת האבהות מעידים על יכולת תפקוד שמורה ללא כל פגיעה ממשית.

27.4. מנגד, ברור שמרגע שניתן פסק הדין לאבהות ושוב אין מדובר בספקות של התובע לעניין אבהותו ביחס לקטין אלא בעובדה קיימת, יש לכך השפעה רגשית לא מבוטלת עליו ועל תחושותיו כמו גם על הקשר שלו עם הקטין - קשר שעודנו קיים לדבריו.

27.5. לפיכך, הנזק הנפשי יוערך על פי שיקול דעת בית המשפט באומדנא.

1. סיכום ותוצאה - היתוך הממצאים בניתוח המשפטי:

28. אין ספק, כי הנתבעת נהגה ברשלנות בכך שהסכימה לחתום ולאשר את הסכם הגירושין כמות שהוא (ובו חיובי מזונות) ואינני מקבל טענותיה, כי הדבר נעשה בניגוד לרצונה או בכפייה. היא עצמה תיארה את עניין כריתת

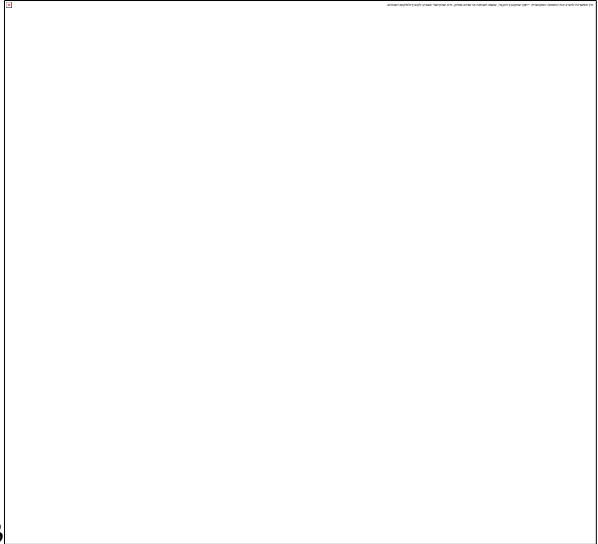
הסכם הגירושין כמו"מ שהתמשך על פני שנה כאשר הצדדים הגיעו עם הסכמות לעורכת הדין (עמ' 21-22 לפרוטוקול). היא מעולם לא עתרה לביטול ההסכם (אף לא כיום) והשלימה עמו.

29. הנזק הממוני המוכח הוא כ-6,000 ₪ דמי מזונות ששילם התובע בשנים 2011 - 2012 בגין מזונות הקטין. יותר מכך לא עלה בידי התובע להוכיח והוא יכול היה לעשות כן על נקלה באמצעות דפי חשבון.

30. את הנזק הנפשי ועוגמת הנפש של התובע אני מעמיד על סך 75,000 ₪ לאור ידיעתה המובהקת של הנתבעת, כי הקטין אינו בנו של התובע ולאור העובדה ששקטה על השמרים ולא עתרה לשנות רישום האבהות משך עשור לאחר כריתת הסכם הגירושין. כן נתתי דעתי לעובדה, כי חרף הספקות שהיו לתובע בעניין אבהותו, הוא טיפל בקטין היטב בגיל הרך והיה קשור אליו מאוד ואין ספק, כי תוצאת תיק האבהות אינה פשוטה, גם אם תמיד חשד התובע בתוך תוכו (בדרגות חשד משתנות) שהילד אינו שלו מבחינה ביולוגית.

31. אלא שלא אוכל לפסוק הפיצוי במלואו לאור האשם התורם של התובע אשר ספקות קיננו בו מאז ומתמיד בעניין האבהות והוא לא עשה דבר כדי להפריך ספקות אלו והוא יכול היה (ואף ביתר קלות כאשר הקטין היה בגיל צעיר ובשעה שלא היה חשש מפגיעה במעמד או כשרות הקטין כתוצאה מבדיקה גנטית שעה שהאשה אינה יהודיה ואין חשש ממזרות). התובע ידע על הקשר האינטימי בין הנתבעת לבין א. מאז שעזב את הבית ועוד קודם לכן. הוא עצמו הפסיק להיות בקשר הדוק עם הקטין כעבור שנתיים - ארבע שנים ממועד לידתו, דבר המלמד על התחזקות הספקות בקרבו. הקטין כינה תמיד את א. בשם "אבא" וזו עוד נורה אדומה שהייתה אמורה להניע התובע לברר תביעת האבהות במועד מוקדם יותר. התובע התרשל אף הוא בכך שלא בירר עניין האבהות במועד מוקדם יותר מיד כאשר התעוררו בלבו הספקות ולכן יש לנכות 1/2 מגובה הפיצוי בגין אשם תורם.

32. כפועל יוצא אני מוצא להיענות לתביעה באופן חלקי ולקבוע שהוכחה עוולת הרשלנות אך מנגד קיים אשם תורם של התובע. כפועל יוצא מכל אלה אני מחייב הנתבעת לשלם לתובע תוך 30 יום מהיום פיצוי כולל בסך 44,000 ₪ (37,500 ₪ פיצוי ועוד 6,500 ₪ מזונות כולל הפרשי ריבית והצמדה).



33. לאור התוצאה אליה הגעתי

תחוייב הנתבעת לשלם לתובע גם הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך 7,500 ₪ שישולמו אף הם תוך 30 יום מהיום.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"א אלול תשע"ד, 16 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.

אסף זגורי, שופט
סגן הנשיא לענייני משפחה